

ÁPRILIS

HADVEZÉR (koccint a foszlogatóval):

„Mit én nem egészen dicstelenül kezdék, folytasd te ... teljes dicsőséggel“.

(PETŐFI SÁNDOR)

Kober Leo rajza

1918 december 11

Ára 1 korona

SZEGÉNY MAGYAR VÉR*)

Elindula jó Pap Andris
Szekelyföldön átal,
Kettős rendbe mendegélt ő
A többi bakákkal;
Szörnyen el volt szontyolodva
Szive bánatába,
Csak azt fujta-fujdogálta
Csöndesen magába:
— „El kell menni, meg kell halni
Isten tuggya, mér' . . . ?
Jaj istenem, be kár érted
Szegény magyar vér . . . !”

Ment a sorba' jó Pap Andris,
Ment vagy három évig,
Ment a Donig, Visztuláig,
Ment a Piavéig;
Elmaradt a föld alatta,
Mégis ment a lába . . .
Csillagok közt fujdogálta
Csendesesen magába:
— „El kell menni, meg kell halni
Isten tuggya, mér' . . . ?
Jaj istenem, be kár érted
Szegény magyar vér . . . !”

Felérkezett jó Pap Andris
Ballagvást, az égbe, —
Leült az ég pitvarában
Egy kis lóca-székbe;
Jött az angyal, szárnyain az
Úr elé emelte,
De biz ő az Úrnak is csak
Váltig azt felelte:
— „El kell menni, meg kell halni
Isten tuggya, mér' . . . ?
Jaj istenem, be kár érted
Szegény magyar vér . . . !”

Az Úristen jó Pap Andrist
Trónja mellé vette,
Oldalánál ott-maradjon
Néki megengedte;
Fölvétette az angyalok
Szent zenekarába,
Had' fúja az angyalok közt
Külön, egymagába:
— „El kell menni, meg kell halni
Isten tuggya, mér' . . . ?
Jaj istenem, be kár érted
Szegény magyar vér . . . !”

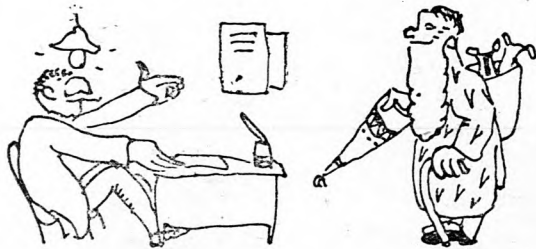
Emőd Tamás.

*) Ennek a versnek közlését a háborus cenzura nem engedélyezte.

Mikulás bácsi rekvirál

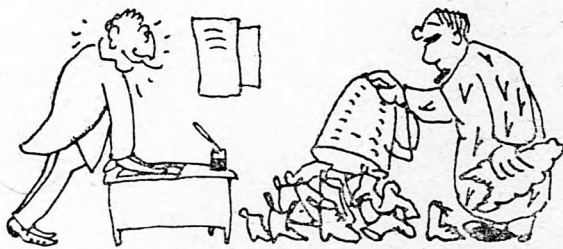
(Emlék 1918.)

— No, mi az János fiam? — kérdi a ruha-rekviráló-bizottság elnöke, ahogy belép a Mikulás bácsi a szobába. (Ábra szerint.)

— Hát tekintetes uram, úgy lett, ahogy mondtuk. Mikulásra kirakták az ablakokba az eldugdosott cipőket. . . No, a Kelevéz Jakabék bevallottak hármat, elhoztam tőlük mostand kilencet, a gróf Kukacék abféráltak egyet, kitétek az ablakba tizenhetet, a Gond-

bubaj Marmeládné bejelentett a nyolc gye rekire kettőt, igényelt hatot, elhoztam tülle huszonzármat . . .

— Hát a többiekkel mi van?
— No a Józsi a Fürdő-utcát járja, a Károly csak éjjelre végez a Rákóczival . . .

TÖBBEKNEK!

Hogy én most mit csinállok?
Várom a földosztást . . .
Legjobban szeretnék tiz holdat itt a Dunaparton. Mindjárt a lánchidtól balra.
p. b.

JÓSZIVŰ ÖREG UR: Szegény aktív katonarvosok! Milyen új foglalkozást keresnek, ha megszűntetik a hadsereget?

PÉTER

IRTA: LAKATOS LÁSZLO

I.

A nő, akiről szólok, nem volt szép. Még csak elragadóan bájos se. Kicsi, sovány fekete volt, hosszú szempillája, lusta nézésű. Fanyalgó egy nő volt, mindig úgy tett, mintha megbántották volna. A szája, az egész arca olyan, mint valami pityergős októberi nap. Amikor tizennyolc éves volt, Pést csak úgy ragyogott a szép lányoktól. Azokat észre se vették. Annyian voltak, mind az unalomig szép. Ennek az egynek szemet szurt a furcsasága, a fanyarul elrajzolt kis arca, a szeme, amit, mintha valami japán giccstről loptak volna le, az orra, ami egy maliciózus kérdőjelre hasonlított. Azonkívül egy forint hozománya se volt. Beleszeretett egy

bankdirektor, amolyan még jó husban levő középkorú férfi, tele pénzzel és jóindulatu ostobasággal és elvette őt.

A kis csunya hü volt az urához. Nem mintha nem udvaroltak volna neki. Ellenkezően. A nőnek, aki szerencsét csinál, mindig van valami varázsa és a kis csunya is nyomban szépnek számított, mihelyt gazdag bankdirektorné lett belőle. De ő becsületes volt. Mulatott a fiúk bókjain és ha valaki tulságosan romantikus vallomásba bonyolódott, vad, szaggatott kacagásba tört ki. Nagyon kellemetlenül tudott nevetni, a kacagása olyan volt, mint egy fuldoklás. Előre álló fogait is láttatta ilyenkor. A férfiak a pikáns szép asszonynak nevezték őt és megveszekedtek érte. A férfiak buták — uraim.

II.

Egyszer az ura felhozta vacsorára dr. Pázmán Csabát. Ez egy nagyszájú kopasz képviselő

MAMUSKA ÉS A VILÁGBÉKE.

Major Henrik rajza

— Nem értem, hogy a népek nem értik meg egymást. Volt már dolgom magyar huszártiszttel, német kapitánnyal, orosz fogolylyal, francia főhadnaggyal. Mind ugyanazt akarták ...

volt, egyformán híres a rókavadászatairól, a kliensnyuzásairól, a hollandi pálinkák iránt érzett határtalan rajongásáról, az intranzigens hazafiságáról és a nőkhöz való komiszságáról. Ez a képviselő nem mondott szépeket. Megette a vacsoráját, megvárta, míg a férjet a szomszéd-szobába telefonhoz hívták, akkor hirtelen megragadta a nő csuklóját, ráfeküdt a szájára.

— Akarok magának valami fontosat mondani, gyermekem. Budán lakom, a Vérmező-utcában, 11. szám alatt.

lakottságtól és mindig éhes volt. Kényes egydög volt. A direktorné úgy szerette, mintha ez lett volna a gyereke. És ha gyereke van, azon az estén biztosan azt csókolja és falja és harapja a boldog izgalomban. Így Pétert falta, rácsókolt a lefedt szájára, a nedves orrára, egyáltalán úgy szerette, hogy ez már butaság volt.

Péter ott aludt velük a hálószobában. Hajnali négykor a kutya erősen trüszkölt, még köpködött is, azonkívül vinnyogott, mint

És ráfujt a nő arcára, mint egy kandur.

A kis csunya, akivel eddig mindenki szépen, finoman beszélt, azt hitte, hogy vége van. És halálos zavarában csak ennyit tudott mondani:

— Holnap délután négykor ott leszek, édesem.

Pázmán meg volt elégedve.

— Ne kocsin jöjjön, fiam. Az feltűnő. Inkább villanyoson, a 17-es elviszi egészen az Attila-körut sarkáig.

A férj visszajött a szobába.

III.

A kis csunya meg volt bolondulva. Nyivákolni szeretett volna az izgalomtól. Kétszer elbotlott a szalón szőnyegén, a ruhája csipkés ujját belehasította a kilincsbe, eltört egy sévresi vázát, ami szerencsére nem is volt sévresi, vihogott, ugrott, meg volt örülve és amikor a képviselő már elment, szájon csókolta Pétert.

Péter nem az ura volt, hanem egy kutya. Olyan nagy, bankdirektorhasu daxli volt, görbe lábu, mindig szuszogott a jól-

egy taknyos gyerek. Az asszony leszállt az ágyról. Arcához szoritotta a kutya pofáját. Azután egy rémeset sikoltott:

— Szent Isten! A Péter megfázott. Náthás. Láza van a Péternek! Ezek a gaz cselédek biztosan megint esőben sétáltatták a drágát.

— Majd máskor huzzál kalucsnit a Péter lábára — morogta valami elkeseredett elméséggel a férj.

A férj különben is utálta ezt a kényes, arrogáns, felfuvalkodott kutyát és azonkívül megvolt neki az a rögeszméje is, hogy hajnali négykor jobb aludni, mint hőmérővel egy daxli lázát mérni.

A férj egy igazságtalan szamar volt.

IV.

Reggel tizkor a direktorné csunya náthával ébredt. Délre megdagadt az orra. A kicsi maliciózus orr felpuffadt, olyan vörös lett, mint egy paradicsom és nagy, kerek, csöpögős, mint egy petróleumlámpa. Így nem mehet a Vérmező-utcába. A nő tombolt, sirt, de a sok sirástól még a szeme is feldagadt. Erre aztán nem is sirt többet, hanem levélpapírost vett és ráírta, hogy ne haragudjon Pázmán Csaba képviselő, de ő egy tisztességes nő, ő nem szokott ilyet, egyáltalán hová gondolt Ön, Uram, amikor tegnap este ilyen vakmerő ajánlattal közeledett felém" és ő különben is az erény mártirja.

Megírta a levelet, elküldte. Gondolta, három nap múlva kigyógyul a náthából és addig hadd egye a férfit a fene. Annál jobban fogja őt imádni három nap múlva. Ez az asszony egy raffinált volt a szerelemben.

A férfi nem. Az egy goromba volt, egy nyilt, őszinte kanász. És alighogy a levelet kapta, telefonoztatott az asszonynak — az inasával — hogy tőle ugyan sose jöjjön, ha épen ma délután vannak tisztességhamái. Ő ugyan nem lesz senki kedvéért se juhász-kutya.

V.

Az asszony átvette az üzenetet és sirögöröcsöt kapott. Ekkor jött haza a férj, ez a jóindulatu ostoba, aki az egész világon csak egy emberre haragudott és ez is Péter volt, a kutya.

— Mi az már megint! — morgott. — Elkaptad a náthát a kutyától. Szégyeld magad! És most is ott van az öledben. Hogy akarsz meggyógyulni, amikor mindig az öledben tartod azt a taknyos kutyát.

És két hosszú kanálfülénél fogva megragadta Pétert és kihajította az előszobába, ami fületlen volt.

Az asszony meggyötört bus szive ezt már nem bírta tovább.

— Te ostoba! Te kegyetlen! Te ostoba! Mit teszel. Kidobod a hideg előszobába azt a szegény állatot, ahelyett, hogy kezét csókolnál neki.

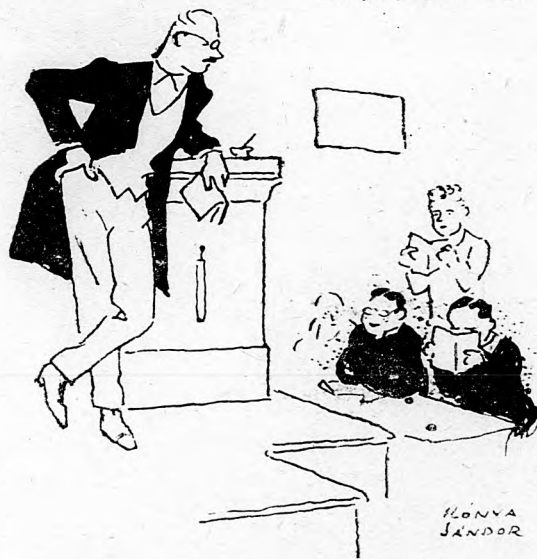
VI.

— Akkor, uraim, — fejezte be elbeszélését az idősebb ur — valóban még csak nem is sejtettem, hogy tulajdonképpen kezét kellett volna csókolnom Péternek. Ma már magam is sajnálom szegény állatot, de akkor... mit tudhattam. Na, nem igaz?... Egyébként ma sem tudnám, ha boldogult nőmnek nem lett volna meg az a rossz szokása, hogy naplót vezet minden aprócseprő ostobaságról is. A naplót persze elfelejtette elégetni, mielőtt meghalt. Egyáltalán kicsit slámpet volt a háztartásra. Nna... az isten nyugosztalja szegénykét, azért mégis sok örömöm volt vele az életben.

ÖN JÓL SZORAKOZHATIK

az idei télen, ha szobájában csinál egy kis házi korcsolyapályát.

Kónya Sándor rajza

TANÁR: Fiaim javítsátok ki a magyar nyelvtant. Ezentul nem lesz többé: „egy birtokos, több birtokkal“.

Indítványt ...

Indítványt adtam be a klubbom igazgatóságához, hogy tegyenek ki egy táblát, amely közhírré teszi, hogy a fosztogatók ellen elrendelték a statáriumot.

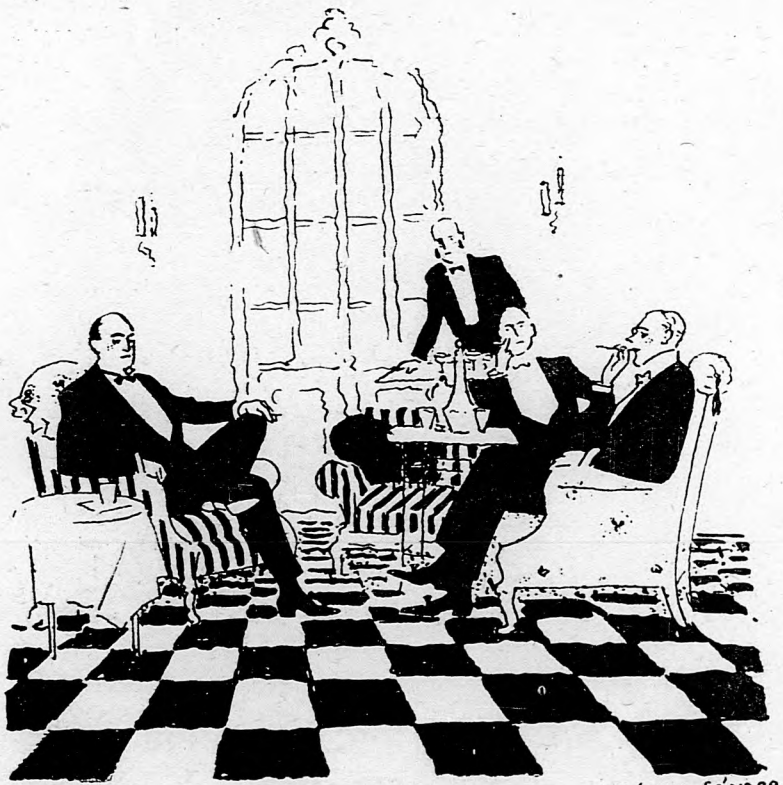
Indítványomat nem vették figyelembe.

*

Házországunk első gyakorlatait végzi a lichthofban. Vezényszavak pattognak. Balra-áttot nem lehet vezényelni, mert akkor neki megyünk a falnak. Jobbraáttot szintén nem lehet vezényelni, mert akkor is nekimegyünk és az rossz, mert a házör megüti a hasát és nem állhat ki éccaka a posztra. Mondja az egyik közházör:

— De kérem, alázatosan, a házúnknak két kapuja van, két házör kell oda?

LEGJOBB ÜZLET.

Kónya Sándor rajza

— A felvidéken a tótok egyik nap beverik az ablakokat, másnap aztán beragasztják őket.

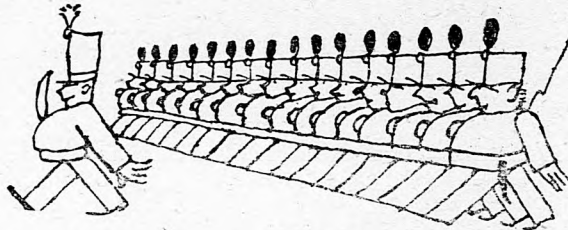
Azt feleli választott várkapitányunk, Vtő bácsi:

— Világért se! Egy kell, de két puskával!

*

VAN SZÁZ GARDISTAM

elrejtve, vidéken, vagy talán most már száz-kettőre is fölruktak, — két hét óta nem szá-moltam össze őket. De ne szóljanak senkinek se, ugy se adom oda őket.

Irja a káplárom, hogy most már hála istennek mindent tudnak, kicsikét szurni a szuróval, kicsikét löni a lövővel, — nem nagyokat, az igaz, csak olyan közepesekét, — kicsikét ollózni. Mondom, ugy se adom oda őket.

Egyelőre ...

Egyelőre *halmozok*.

Tudniillik, majd egyszer, ha jól fölment például a házörök napidíja, például napi 300 koronára, akkor majd lehet beszélni ...

p. b.

A KÖVETKEZŐ KOCSI

Egy paraszt áll a villamos-állomásnál. Föl akar szállni egy 14-es kocsira.

— Ez nem jó kocsi magának — mondja a kalauz — a következő kocsira szálljon.

— Köszönöm szépen — mondta hálásan a paraszt és felszállt a pótkocsira.

KIVANCSI VAGYOK,

ha a címeket eltörlik, eltörlik-e majd a T. Cimet is.

NEMET VERESÉG-SZÁMLA

	millió K
3 offenzíva, tankkal, láb nélkül	300
2 deffenzíva, gáztámadással	500
1 frontáttörés	500
Clemenceau ebédet adott	200
Lloyd George új kalapot vett	300
Bumbele bum	500
Apróbb kiadások	15.000

Összesen: nagyon sok.

**KEDVES BARATOM,
APRILIS!**

Légy szives megrajzoltatni a következő két képet:

1. kép: Katonaszökevényeket agyonlőnek. Aláírás: „Igy büntették azokat, akik 1917-ben lógtak.“

2. kép: Akasztófákon lógnak a bűnös államférfiak. Aláírás: „Igy lógnak azok, akik 1917-ben büntettek.“

SPANYOL ELLEN

kitűnő védekezés, hogyha állandóan „Benecot“ pasztillákat szed.

Használati utasítás:

a pasztillák léghajón, legalább 60.000 méter magasban szedendők.

Raktárunkon nagy tömegekben visszamaradt

**SELBSTERZIEHUNG
ZUM HELDENTODE**

c. világhírű mű kiadóhivatalunkban leszállított árcn megrendelhető.

NÉVJEGY

Dr. TÖRTETŐ ALADÁR

az V. kerületi radikális polgári szervezet másodtitkára, a köztársasági-cionista egyesület főjegyzője, a VII. kerületi Politikai Kör választmányi tagja, a Cipőfelsőrész készítőik irodalmi egyesületének titkára, az Izr. Nőegylet és a katolikus legényegylet választmányi tagja stb., stb...

NEM KELL BUSULNIA.

még Ön is lehet a Vörösmarty Akadémia tagja. Igaz ugyan, hogy csak harmincan lehetnek a tagok s a harminc hely már be van töltve, de reméljük, hogy maga az Akadémia is rövidesen rájön, hogy némely tagjai közül kettő számít egyet — s így néhány üres hely még lesz.

**KEDVES BARATOM,
APRILIS**

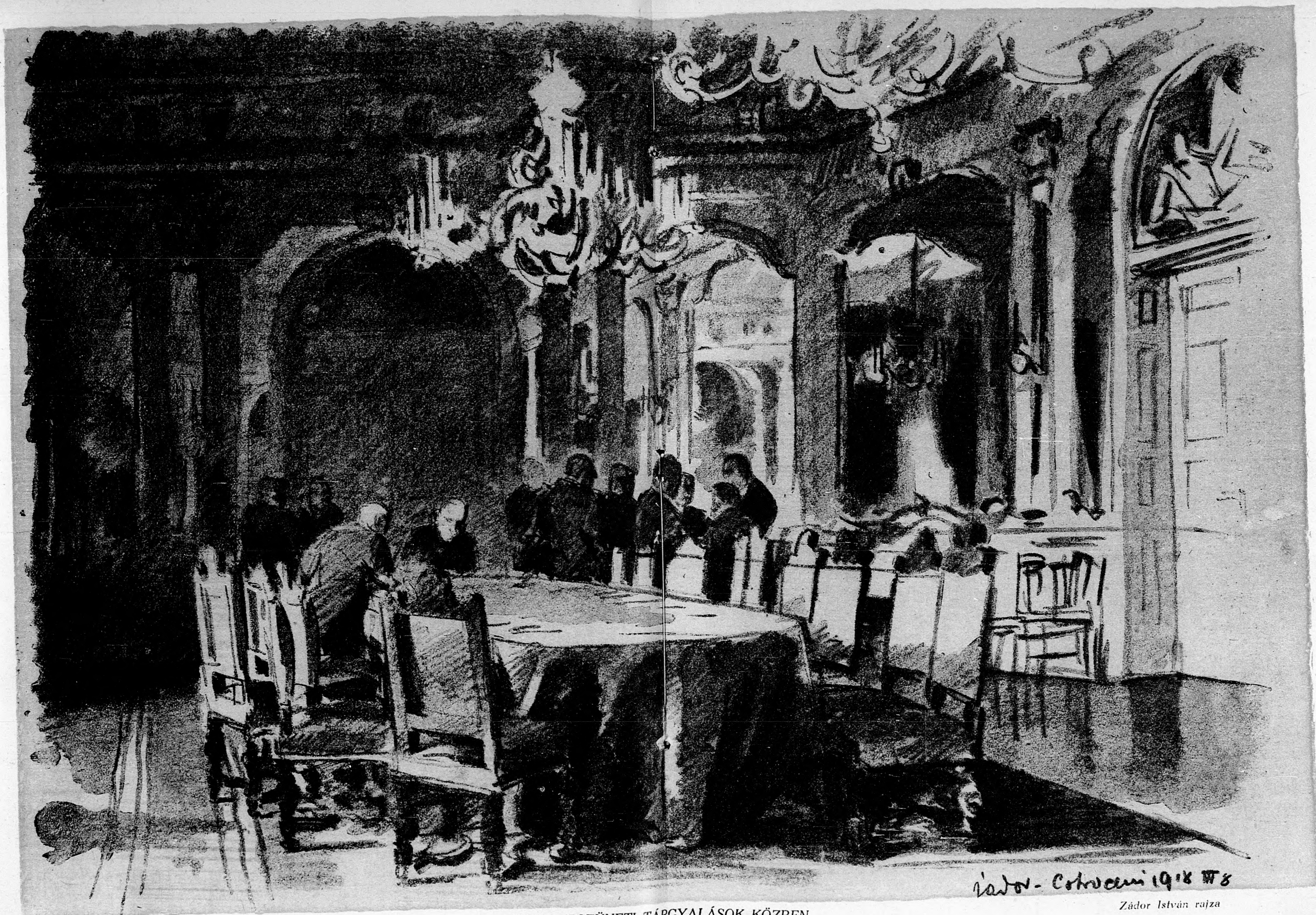
indítványozom, hogy mivel görögül a történeti multat aorisztosznak hívják, nevezzük ezentul a grófokat aorisztokratáknak.

A SELFMADEMAN.

KOCSIS (büszkén): Ugy nézzenek rám kérem, hogy én teljesen a magam erejéből lettem bérkocsis-segéd.

Kelen Imre rajza

FEGYVERSZÜNETHI TÁRGYALÁSOK KÖZBEN.

A magyar (sóhaj): — Most már nem tévesztik össze az urak Budapestet Bukaresttel?

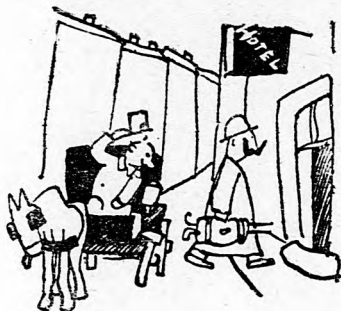
Zádor - Cotroceni 1918 W 8

Zádor István rajza

KIRÁLY-KOMÉDIA

IRTA: UJHELYI NÁNDOR
VERTES MARCELL RAJZAIVAL

II. Kurt, a verhetetlen, megérkezett a genfi szállodába egy zötyögős bérkocsin. Visszavo-

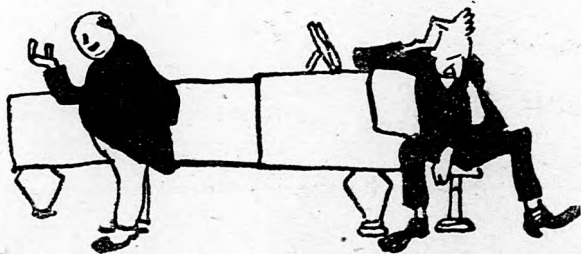
nult kicsiny udvari szobájába és miközben levetette kissé avatag zöld pincér frakkját, melyben az étkező kocsni egy fülkéjében elbujtatva, megtette az utat néhai birodalma főváros-

sából tünődni kezdett jövőjén. A birodalom köztársaság lón, tekintettel a megkátyult világalomra és II. Kurt zord melanchóliával gondolt utolsó honi emlékére és dicső tábornagyára, akit a pályaudvaron látott utoljára. A bős marsall, ki levetette marcona bajuszát, mely az akasztófával vetekedett a népszerűségben, holmi szedett-vedett szoknyákba és kendőkbe bugyolálva, mint koros rikkaneshölgy árulta a republikánus élclapokat és így leste az alkalmat, hogy felkapaszkodjon egy külföldi vonatra. Nincs

visszatérés: érezte II. Kurt és szomoruan csomagolta ki szerény batyuját, melynek alján az ama oincértől, kinek formaruháját hordozta, megvásárolt fehér-

nemükön kívül, két emléket tartogatott. Az egyik haduri pálcája volt, a másik világhírű bajusza, mit sajátkezüleg nyirt le és göngyöltetett selyempapirosba. Miként egykoron Márius busongott e romok felett.

A tükör előtt nézte enarcát II. Kurt, a világlág ura, mint ahogy is hajdanán nevezte őt a

szolgai képzelem. Az arc hasonlatos volt szordiszétől letarolva, holmi együgyü karénekeséhez, ki álmában

a Lohengrint énekli, míg a valóságban a kórust fujja valamelyik zenés revüben mint rezesorru veterán.

II. Kurt, ki élemedett koru volt, úgy érezte, hogy az élet mégis gyönyörű és jobb sora van egy élő excsászárnak, mint egy halott

oroszlánnak. De sajna, ama pénzösszeg, mely felett rendelkezett, csupán néhány márka volt, hisz minden pénzét, mit zsebre tudott dugni a rettenetes változásban, midőn a végzet alaposan felkavarta a forradalom tüzen sustorgó labasát az országnak, azt a pénzt a pincérnek kellett átszolgáltatni. De II. Kurt, kit is egykor a „Koronás Lángész“-nek neveztek, nem esett kétségbe. II. Kurt elhatározta, hogy mint művész fogja megkeresni kenyerét. Spártai jellem volt és nem akart könyöradományokból élni, mint némely levitézlett kollégája és visszagondolt arra, hogy minő nagyon ünnepezték őt, mint zeneszerzőt és zongoraművészt egykoron birodalmában és eszébe jutott egy cikk, melynek címe ez volt: II. Kurt, aki lecsépeleli Wagner Richardot tehetségével.

Az impresszárió figyelmesen hallgatta végig II. Kurt játékát és így szólt: — Barátom, az összes moziknak van zongorásuk a városban. II. Kurt felhördült, majd leleplezte incognitóját. Az impresszárió kétségbeesve ripakodott rá: — De felség, hát miért vetette le bajuszát. Felséged, elmondhatta volna, mint dicső elődje, XIV. Lajos mondta: „Az állam én vagyok“, hogy „Bajuszom én vagyok“. Ha a bajusza meglenne, a legjobb szerződést tudnám felajánlani varieték részéről, de így? Hisz mire felséged bajusza megnő, visszanyeri régi, nagy pompáját, felséged elveszti aktualitását. Albasusz? . . . szó sem lehet róla. A varieté igazgatók minden hájjal megkent fickók, sohasem hinnék el, hogy felséged valóban II. Kurt, a diadalmas, az Imperator Rex. Altalában, őszintén szólva, barátom, nekem gyanus a dolog. Hisz ime, a mai ujságban is az áll, hogy II. Kurtot a felséges nép, mint egy szomorú lobogót, egy póznára huzta fel, más

verzió szerint pedig II. Kurt marsallbotjába dült. Az impresszárió gyanakodva nézte II. Kurtot, ki megzavarodva pislogott, miután

előbb dühösen meg akarta pödörni a néhai szőrmonumenst ajkai felett. Ekkor az íróasztalon levő telefon berregni kezdett. Az impresszárió felvette a kagylót, néhány rövid választ adott, leirt egy címet, azután így szólt a telefonba: Azt hiszem, lesz valamim az önök számára, majd elküldöm. Lecsapta a kagylót, felállt, odalépett II. Kurthoz, a „Teuton Caesarhoz“, (mert így is nevezték őt némely történelemírók *azelőtt*) és megveregetve vállát, így szólt: — Magának szerencséje van. Éppen az imént egy előnyös állást ajánlottak fel. Egy diszkrét mulatóhely eddigi zongorása felmon-

dott, mert tekintélyes összeget gyűjtve, házat vásárolt. Hozzám fordultak. Önt alkalmasnak találom. Sőt tét pápaszemmel felszerelve, ör aki nem mai gyerek, egész tiszteletreméltó külsővel fog birni. Az első hat havi fizetés 10 százaléka a közvetítő díj, mint rendesen. Elsőrangú ház, uri közönség, vacsora ingyen. Ha takarékos, öregségére el lesz látva. Csak figyelmeztetem, hogy a II. Kurt mesével hagyjon fel. Nem szolid embernek való az ilyen.

II. Kurt úgy érezte, hogy élete sorsdöntő pillanata előtt áll. Egy pár pillanatig tünődött. Nyugalmatlan öregség, vidám kicsi nők, a művészet képzetek váltakoztak agyában. Meg is csömrőlött már a sok küzdelemtől. Végiggondolta néhány nagy elődje sorsát: II-ik Napoleon, ki nyelvmester volt, Nagy Péter a cár ki ácsolt, mit lehet tenni, az uralkodáson kívül semmi máshoz nem értett (ámbár holmi tünő, ködös érzése támadt, hogy ehhez sem értett) mint a

zongorázáshoz és a lovakhoz. És ahhoz már öreg, törődött, úgy érezte, hogy lovasrendőr lehessen. Kezet nyújtott az impresszárióknak.

— Kedves mester, majd meglátja, hogy nálunk jól fogja érezni magát. Csak arra kérem, hogy a nőszemélyzettel semmi bizalmaskodás a hivatalos órák alatt. Az idő pénz. Tud operát is? Igen? Nagyon helyes. Néha, ha már a hangulat kissé megállapodott, egy kis opera, induló nagyon szükséges figyelmeztetni az urakat. Hol zongorázott eddig? Még egy intézetben sem? ... Igazán? ... A császárnál, külföldön. Nagyon örülök, majd megmondom a vendégeknek. Hozzánk csak jobb emberek járnak... —

így beszélt a tiszteletreméltó, kövérkés, felette rizsפורos igazgató hölgy és midőn kezet nyújtott az egykori Verhetetlennek, a puha keze gyöngéden simult az erős ujjak közé, melyek egykor a végzetet dirigálták. II. Kurt egy kicsit habozott és azután megcsókolta a kezet. Eszébe jutott, hogy egykor így aposztrofálta egy újságcikk: „II. Kurt, Európa leglovagiasabb uralkodója“.

Turóci kép*)

Fönn a hegy útján surran az autó,
Mélyzöld fenyők zeg-zuga között.
Benn az erdőben üz a vad hajtó,
Merre a medve loholva szökött.

Puskacsó villan, mindfülig prémben
Allnak a dögnél hizott urak,
Odébb sok szolga lótvá serényen
Lobbanó tüzre tar galyat rak.

Lenn mély völgyben, hóban kis falu rejtve,
Nem hallani dalt benn, nem hallani szót,
Várva a csörgő, olvadt vizekre
Él csöndben egy marék korcs, tunya tót.

Pásztor Arpád.

*) Ez a vers 1908-ból való.

FEHÉRNEMŰ-OSZTÁS.

— Az anyját! Ennek a nadrágnak is ellopták a felét a gazemberek!

Órapótlék

Az alvással rosszul állok. Nehezen tudom magam rászáni, hogy haza menjek és nehezen alszom el. Ebből az következik, hogy néha éjfél után kettőkor, néha négykor vagy hatkor alszom el. Ebből tovább az következik, hogy a fölkeléssel sem állok jól, néha délután egykor, néha háromkor vagy ötkor ébredek és kelek.

A borotválkozással viszont jól állok, mert pontosan este hétkor, amikor már mindennap talpon vagyok, megborotválkozom udvari borotvagyomnál. Ez a második és igazi ébredésem a nap folyamán, álmos és neuraszténias félhalottból a mester dörzsöl, kapar, spriccel és masszíroz életerős, haragos és káromkodó, szóval vidám és megelégedett élő emberré.

Roszzul állok azután még az órámmal. Eredeti tizkoronás hajdan jó, ma rozoga Doxámmal. Egyszer leejtettem, megállt s azóta elfelejtettem beadni az óráshoz. Ennek már legalább négy hónapja.

Tudom tehát, hogy hány órákor megyek haza, mert megnézem az időt ott, ahonnan hazamegyek. De nem tudom, hogy hány órákor alszom el. És nem tudom, ha felébredek és kipillantok az ablakon át a szürke téli égre, hogy reggel van-e, vagy dél, vagy délután. Pedig, mint annyi emberrel, velem is megcsik néha, hogy valami nappali dolgom van és igaz-

ság szerint, illetve ez igazságtalanság miatt fel kell kelnem.

Hónapokon át bajom volt így a fölkeléssel, mert mondom, hogy az óráim már hónapokon keresztül áll. Sokszor el is késtem valamely dolgomról.

Végre, ha már az órámat mindig elfelejtettem megcsináltatni, feltaláltam egy órapótlékot, illetve az időnek egy pótmeghatározását. Véletlenül jöttem rá. Kinyitottam a szemem, kinn szürke, úgynevezett butaszürke volt az ég. Lehetett úgy 11, 2 vagy 4 óra. Tünődtem, tünődés közben megsimogattam az államot. Ebben a pillanatban észrevettem, hogy a szakállam már alaposan kinőtt, sőt majdnem megnőtt. És a következő pillanatban már azt is tudtam, hogy délelőtt rövidebb volt a szakállam (erre jól emlékeztem), délután kettőkor még nem ilyen hosszú, tehát az idő úgy háromra, négyre állhat.

És csakugyan, amikor kimentem az utcára, félnégy volt.

Ajánlom ezt a módszert mindazoknak, akik az órájukat leejtik, elrontják és megcsináltatni hónapokon át elfelejtik.

(ml.)

Zsoltár

a régi kedves ágya fölött

Mi lenne, jaj, ha vén szatir, a föld
Mellére vonná,
Sárrá ölelné, mint annyit megölt?

Ha kihülne forró ajka, mely
Mint hópehely
Meleg szobában, olvadt számon el.

Nem emelkedne többé melle sem
S benne a szív
Nem kérdené: merre jársz, kedvesem?

Nem simogatna titkon szép szeme
S többé nekem már
Nem volna vers és május és zene.

Mi lenne, jaj, ha nem volna ő,
Ha elmerülne
A mélyben, kit eldobtam a kö.

LENGYEL ISTVÁN.

— Hja, aki másnak vermet ás
— az ma 150 koronaapidíjat kap.

SZENTMÁRTONI RÉSZLET

KIS REGÉNY. — IRTA: SZÉP ERNŐ 6
(BIRÓ MIHÁLY RAJZAIVAL.)

Végh Zolti se adott egy hangot se az ablakból, csak azt hallottuk, hogy egy gyenge, hűvös köhintést teszen, amelyet az órán is szokott és erre szívünk még dacosabb lett mindönknek, az enyém az lett, biztos a fiuké is. Tudtuk, hogy most Végh Zolti utánunk néz az ablakból. Csak nézzen. Adjon fel, ha akar, Kozmának, fogjon ránk, amit neki tetszik, hívjon ki Kozma mindönket holnap. Mikor elhagytuk a Kozma házat, akkor osztán elkezdtek:

- Pimasz fráter.
- Szemtelen pizok alak.
- Láttátok azt a kaján gúnymosolyt!
- A töltésre jöjjön ki, ha mer!
- Jellemtelen parazita.
- Én úgy felnyakalom vizsga után, becsületistenemre!

— Takonypóc!

A Gajzágó fiu, emlékszem, az kirugta az egyik karját, már nem tudom, melyiket és az öklét megreszkette s mint egy honfi, olyan keserűen tört ki:

— Rút szibarita váz! — azt kiabálta. S még egyszer, de egész hörögve: ruhút szibarita vaház! Ez a gyerek már mint ötödikes nagy szavaló lett az önképzőkörben. Mindig azt mondotta, elmegy színészek.

Most az jár a fejemben, annak az emlékezete, hogy Végh Zolti nem lehet egészséges fiu. Olyan pápista színü gyerek volt és ugy elköhintette magát minden öt percben a csendben az osztályban, ugy mint egy szerkezet, amelyik ugy van felhuzva, ötpercenként egyet ketyegni. Igaz, torna alól is fel volt mentve. Mink ezt protekciónak tulajdonítottuk. Abban is, hogy olyan világító sárga kis arca van, meg hogy mindig köhög egyet, abban is csak gonoszságot láttunk, ugy vehettük, hogy egy ilyen rossz fiunak ilyen barátságtalan sárga képenek kell lenni s azért köhög egyet mindig, azért, mert a német órán ő se szólhat, pedig mindig akarna valamit, valamit: itt vagyok, látok, te beadlak! Ahá, göngyölöd azt a galacsint, megdobni vele Dugónak a fejét! Ehe, ehe, majszolsz, az órán majszolsz! Vigyorogtok ott, keh, keh! Sugsz neki, sugsz, áhá, áhh!

Azt hiszem beteg volt. Azt hiszem. Dehát akkor, ha tudom hogy mellbajos, akkor sajnáltam volna? Tudtam volna sajnálni? Gyülöltem az algebrát, gyülöltem Kozmát, gyülöltem Végh Zoltit, mert a sógora Kozmának. Mintha az

algebrának lett vóna sógora! Érdekes, ez nem barátkozott senkivel se, az egy Kiss Kálmánnal, avval igen. Sokszor reggel, mikor már együtt

voltunk a teremben, Kiss Kálmán odament óra előtt az algebra-füzetjével a Végh Zolti padjába, az is elővette a füzetjét és összetették a fejüket nagy titkosan. Összehasonlították a házi dolgozatjaikat. Volt hogy Grexli vagy valamelyik ott hátul odahajolt a válluk közé: mutasd? Akkor Kiss Kálmán rögtön becsapta mindakét füzetet és már bokszolni akart, Végh Zolti meg felugrott, szembefordult az illetővel és hidegen és sárgán nyávogott rá: Beadlak! Szemtelenség!

— Nyavalyás! — gondoltam magamban, mikor így láttam Végh Zoltit. Milyen könnyű neked nyavalyás, biztos maga Kozma csinálja meg neked otthon a házit, vagy legalább is segít megcsinálni. Nagy vicc az algebrát tudni, mikor az embernek a sógora a tanár. Próbálj megbukni algebrából, akármit csinálhatsz, nem fogsz megbukni. Kiss Kálmánnal nem értettem

a dolgot. Ő nem sógora senkinek, mégis jelese van az algebrából. Ez imponált nekem, de amellett gyülöletes, utálatos volt. Ugy érződött az

algebra-tudásával Kiss Kálmán, mintha pupos lenne vagy valami ijesztő belső betegsége volna.

Végh Zoltihoz meg néha emlékszem oda akartam szaladni, mikor mentünk haza délben, letérgyelni előtte, összekapcsolni két kezemet is, úgy rázni fel hozzá s úgy körvörögni neki:

— Zoltikám az istenre kérlek, a barátság szent nevére kérlek beszélj Kozmával, hogy ne buktasson meg. Nekem elkeseríti az életem az algebra, Kozma ma is beszekundáztatott és úgy nézett rám, mint egy gyilkosra. Kérd meg hogy ne bántson, ne buktasson meg karácsonykor,

ne vigyek megint szekundát haza szegény atyámhoz.

Ezt ilyenformán megfogalmaztam a fejemben egy párszor, de sose lett belőle semmi hogy így megostromoljam Végh Zoltit. Egyszer vagy kétszer elszántan utána is mentem, a szívem erősen lökődött, de Végh Zoltinak oly hideg sóváány volt a képe s a szemei is oly valami kemény kékek voltak, oly téliek, hogy lehetetlen, lehetetlen lett volna az a heves őszinte hang vele szemben.

(Folyt. köv.)

Pólya Tibor rajza

JEGYZŐ: Tudják-e, hogy már köztársaság van?

PARASZTASSZONY: A mi falunkban is az volt két napig, jegyző ur, de aztán jöttek a csendőrök és mindent visszavittek.

A legalkalmasabb
karácsonyi
ajándék

Mindenütt kapható

DIANA
DUDEK

PNEU WIMPASSING

EGYESÜLT RUGGYANTAARUGYÁRAK
HARBURG - WIEN

ezelőtt Menier-J. N. Reithoffer

Raktár: Budapest, Andrásy-ut 8.

Gyár:

Wimpassing im Schwarzwald,
N.-O.

Telefon 68-54

Sürg.-cim: Reithofferék, Budapest

OMNIA

MOZGÓKEPSZINHÁZ

Telefonszám:
József 125

Telefonszám
125 József

Palotaforradalom

Dráma 5 felvonásban. Azonkívül a

Szenvedély rabjai

Kulturfilm négy felvonásban. —
LEGYEN VILÁGOSSÁG III. rész

Előadások kezdete: 4 és 8 órakor

VÉDEKEZÉS

az influenza spanyol nátha ellen

Naponta többször gurgulázzunk langyos vízben
oldott mentholos vagy tiszta lysolformmal a hosszú
idő óta bevált kitűnő száj- és toroköblítő fertőzőenítő
szerrel, mely biztosan

elpusztítja a baktériumokat.

Hazajövet néhány csepp tömény lysolforma dör-
szöljünk szét tenyerünkön és szappannal mossuk
és öblítsük le langyos vízzel.

Leszerelő katonák

nek e hó végéig csoda-
szép nyakkendőinkből 10 százalék engedményt
adunk! Csak e hóban!

NYAKKENDŐHÁZ

V., Deák Ferenc-u. 14 és IV., Kigyó-u. 5, Klotild-palota

A Royal Apollóban

Clara Wieth és Carlo Wieth felléptével:

A DIADALMAS ASSZONY

Színmű 3 felvonásban — Azonkívül
Prof Nick Fantom legújabb kalandjai

Nincs tovább!

Bűnügyi rejtély 4 felvonásban

Előadások: 4 órakor és 8 órakor.

HAMIS FOGAKAT

ÉS FILMHULLADÉKOT VESZEK

Gross Antal, Budapest, VIII., József-körut 23. sz.

Szörmék

Bársony és plüs téllkabátok

Kosztümök, Pongyolák

Bluzok, Ruhák

nagy és olcsó választékban

Valódi PENT glacé bőrkezttyű

ára 21 korona

STERN JÓZSEF cégnél

BUDAPEST, IV., CALVIN-TÉR 1

APOLLÓKABARÉ

MINDEN ESTE 7 ÓRAKOR

BEREGI OSZKÁR

vendégfelléptével a nagysikerű új műsor.

JEGYEK ELŐREVÁLTHATÓK: délelőtt 11-1-ig,
délután 4-6-ig.

Felelős szerkesztő: SZENES BÉLA. — Szerkesztőségi órák: kedden és pénteken 5-6-ig. Szerkesztőség: Rökk Szilárd-u. 9. Kiadóhivatal: Erzsébet-körut 18-20. — Ujságüzem könyvkiadó és nyomda r.-t. nyomása — Felelős kiadó: Magyar Miklós. Előfizetési ár: Egész évre 48 K, negyedévre 12 K, egy hónapra 4 K. II. évfolyam, 49. szám

HADINÉ PÁHOLYBAN:

Vértés Marcel rajza

- Igazán nem irigylem ezeket a szindarab-írókat.
- Miért?
- Na hallod! Nem lehet valami mulatságos minden este dirigálni a színészeket abból a kis lukból a szinpad előtt ...